Poštarina plaćena u gotovu

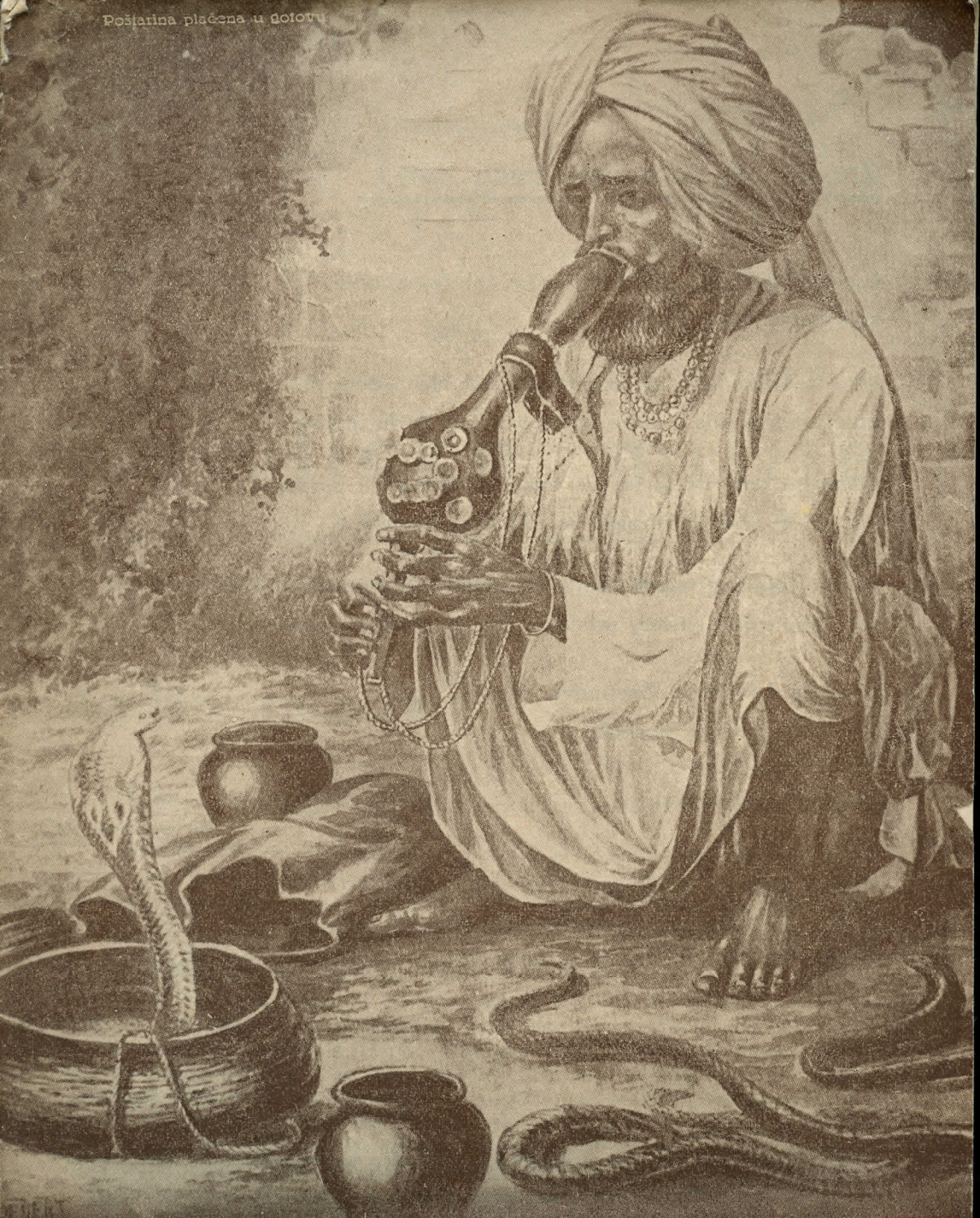

Katoličke misije

Zagreb 1-147

Ožujak 1943

Ciena 5 Kuna

17707

Znamo, da ćete nam rado dati...

Imademo misijskog crkvenog suđa: kaleže, ciborije,
koje moramo dati pozlatiti.

Ovo je sveto suđe za naše hrvatske misije u Bengaliji,
gdje prebiva Isus u najvećem siromaštvu među ljudima.

Ufamo se zato, da će se naći nekoliko plemenitih srdaca
i žrtvovati koje zrnce zlata za potrebnu pozlatu.

Možda ćete naći među svojim nakitima koje pokidane naušnice,
koji zaboravljen prsten, razkidani lančić, slomljenu narukvicu.

Žrtvujete li to Isusu, Gospodinu svome,
uzvratit će Vam on stostruko.

Bog dužan ne ostaje!

Molimo, da darovatelj preda svoj zlatni prilog
Misijskoj centrali Palmotićeva 33, Zagreb ili
Uredničtvu »Katoličkih misija«, Palmotićeva 33, Zagreb.

»K A T O L I Č K E M I S I J E« izlaze svakog mjeseca osim srpnja i kolovoza.
Predplata godišnje 50.— Kuna, pojedini broj 5 Kuna.
Naručbe se šalju na: Upravu »Katoličkih misija«, Zagreb I/147, Palmotićeva ulica 33.
Uplata i milodari šalju se isto na: Upravu »Katoličkih misija«, Zagrebl., br. ček. rač. 35.627.
Dopisi se šalju na: Uredničtvo »Katoličkih misija«, Zagreb I/147, Palmotićeva ulica 33.

Urednik: A. Vizjak D. I. — Izdavač i vlastnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — I. Nikolić D. I. — Tiskara »Glasnik« u Zagrebu - I. Nikolić.

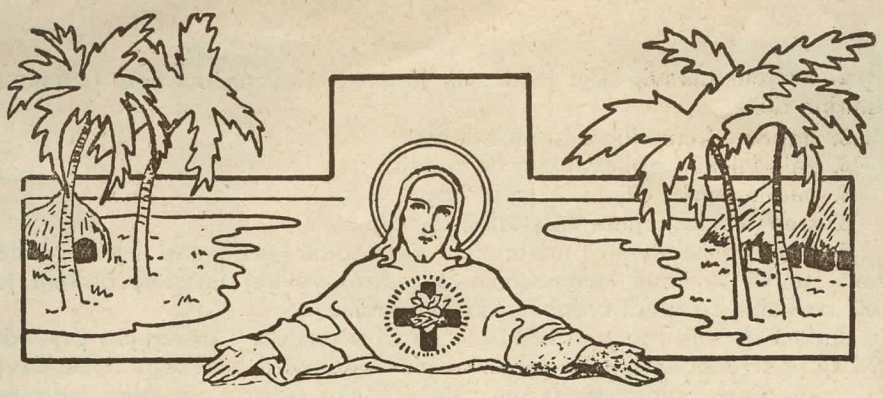

Katoličke misije

List za misije uobće i ujedno glasilo D. Š. V.

God. 18 **Ožujak 1943** **Broj 3**

Zašto misije?

II. Jedinstvo ljudskoga roda

Jedinstvo ljudskoga roda zahtieva isto tako općenitost misijske misli. Da vidimo kako.

Bog nije stvorio svaki narod napose niti je udielio kojemu narodu prednosti i povlastice nad drugima, nego je odredio iste roditelje Adama i Evu da budu praroditelji svega ljudstva, tako da po njima sačinjavamo jednu veliku obitelj s istim pravima i dužnostima prema Bogu i prema bližnjemu.

Sveti Otac Papa Pio XII. u svojoj prvoj Enciklici »Summi Pontificatus« tumači ovako temelje jedinstva ljudske zajednice: Već nam prva stranica Svetog Pisma dostojanstveno govori, kako je Bog dovršio djelo stvaranja time, što učini čovjeka na svoju sliku. Dalje nas uči Sv. Pismo, da je Bog čovjeka obogatio svojim darovima i povlasticama i odredio da bude vječno sretan. Nadalje nam govori, kako svi ljudi potječu od prvoga muža i žene i živo nam predočuje, kako se ljudi razdieliše na razna plemena i narode, koji se onda raziđoše po svim stranama svieta. Pa i kad su se udaljili od svoga Stvoritelja, nije on prestao gledati na njih kao na sinove, jer ih htjede jednoć — prema namjeri svoga milosrđa — sjediniti sa sobom vezama prijateljstva. Apostol pak naroda, koji je vjestnik ove velike istine, da smo svi jedna velika obitelj, ovako govori Grcima: »Bog je učinio, da od jednoga sav rod ljudski stanuje po svoj zemlji, i postavio je određena vremena i granice stanovanja njihova, da traže Boga . . .« (Dj. Ap. XVII. 26, 27).

Ovaj nam krasni pogled Sv. Otca pokazuje, kako je rod ljudski jedinstven:

1. svojim zajedničkim podrietlom od Boga;

2. svojom naravi, koja je u svih jednako složena od tiela i duhovne bezsmrtne duše;
3. neposrednim ciljem tu na svietu;
4. zajedničkim obitavanjem na zemlji;
5. nadnaravnim ciljem: a to je Bog;
6. sredstvima, kojima će postići taj cilj.

Evo koliko duhovnih i materialnih veza spaja ljudski rod u jednu veliku obitelj! Nauka Kristova Namjestnika o jednoj velikoj ljudskoj obitelji jest temelj, na kome se gradi sveobća misijska ideja.

Budući da nije moguće zamisliti, da bi premudar i bezkrajno pravedan Bog, koji je stvaranjem i istim ciljem odredio jedinstvo ljudskoga roda, davao kasnije pojedinim narodima vlastite ciljeve i tako raztrgao prvotno jedinstvo. A pokazati svima taj zajednički cilj i sredstva, koja vode k njemu, to je upravo zadaća katoličkih misija. Zato misije moraju biti sveobće.

BOLESTNIČKI DAN 1943.

Dan žrtava bolestnika za misije bit će ove godine 1943. opet Duhovi u cielom katoličkom svietu. Posebno je značenje u tome, što je + sv. Otac Pio XI. odabrao taj dan, da bi bolestnici sve svoje žrtve prikazali za napredak u misijama. To je naime dan — Duhovi — kada je Duh Sveti sišao prvi put na Apostole i podielio im jakost odozgor, da mogu junački raditi za širenje Kraljevstva Kristova! Dosada plašljivci sakrivali se u sobama, kod zaključanih vrata se molili, u biegu ostavili božanskog Spasitelja u najvećoj nevolji, a sada nakon silaza Duha Svetoga propoviedaju neustrašivo sv. vjeru sa očitom pomoći odozgor: Djelo obraćenja nije djelo čisto ljudsko nego u prvom redu djelo vrhunaravno. Potrebna je slobodna suradnja čovjeka, ali bez pomoći Duha Svetoga ne će se izvršiti.

To je k tome dan — Duhovi — kada se milost sakramenta krizme spušta u naše duše, da u njima probudi novi život milosti.

To je dan — Duhovi — kada se rodila sv. Crkva jakošću Duha Svetoga nadilazeći čudnovato naravni zakon.

U taj dan želi + sv. Otac, da se slože svi bolestnici, ljubimci božanskog Spasitelja, i jurišajući svojim težkim žrtvama u tjelesnim i duševnim bolima, u molitvi i skrušenosti, uzko povezani sa samim nebom, ujedinjeni sa svojim Odkupiteljem u trpnji, patnji i boli izmole obilni pritok milosti i jakosti u napornom i požrtvovnom radu za spas duša.

Bolestnici, dajte se opet i ove godine na posao! Radi se o velikoj stvari: radi se o spasu duša ne samo naših nego i onih siromaha, koji još ništa nisu primili od sv. vjere. Radi se o širenju Kristova Kraljevstva, da mu tako vratimo onu silnu ljubav, koju je za sve nas imao i ima i neprestano pokazuje!

Godine 1941. su naši bolestnici po svim hrvatskim krajevima prikazali za misije 11.563 dobra djela, žrtve, molitve i t. d. Neka ova godina bude daleko jača i obilnija! Poslat ćemo svima Vama te listiće, da zabilježite sve, što ćete prikazati Gospodinu za one jadne duše pogana.

Kada je danas zlo tako veliko i silno, mora naša ljubav i požrtvovnost biti još jača i silnija!

Za Krista i dušel

TAJNIČTVO D. Š. V.

JAPAN je zemlja mučenika, koji nam dade na desetke hiljada svetaca. Zato će i tamo zavladati Krist

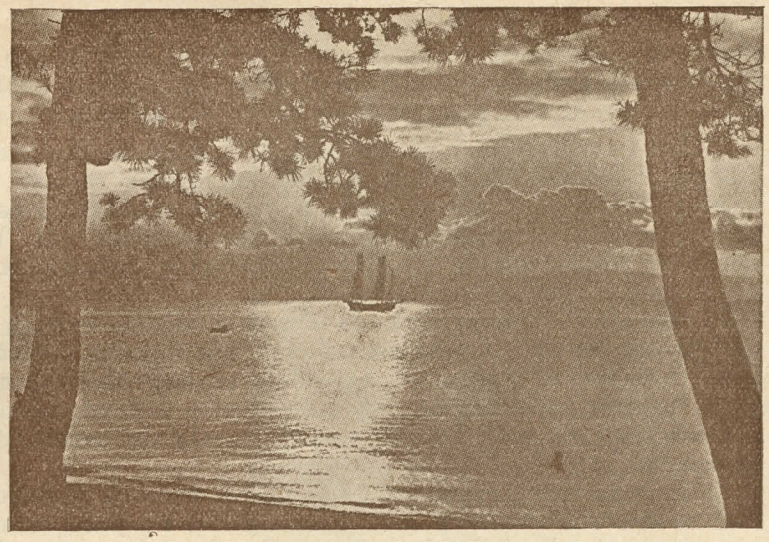

Ajak iz Agado

Jedan od prve dvojice, što ih svečano pokrstismo u našoj crkvi u Lulu, bio je Ajak. Rodom je iz dosta blizkog sela Agado, a pripada plemićkom rodu Kwangareta, što potječe od stare kraljevske obitelji. Kwangareti se danas jedva razlikuju od običnih Šiluka, izuzmeš li, da nadkriljuju druge dobrom porcijom oholosti. I naš je Ajak bio ohol i ponosan, pravi sin svog plemena.

Htio bi biti kršćanin

Češće bi Ajak došao sa svojim drugovima na misijsku postaju, dakako samo iz radoznalosti, da vidi, što rade bvonjo t. j. stranci, bielci. Baš se u to doba počela graditi misijska postaja, i to je budilo u Crncima silno udivljenje, pa to više, što je u njihovim očima i obična kuća, samo ako je iz cigle, sjajna palača. Malo pomalo postajao Ajak sve privrženiji misionarima. Obične istine o prekogrobnom životu duše dojmiše se silno njegove otvorene i iskrene duše. Nije dugo potrajalo, i Ajak poče na veliki užas svojih domaćih čitati i pisati i učiti katehizam i biblijsku poviest. Rođaci u selu učiniše sve, da ga odvrate od opasnih bvonja (t. j. misionarâ). Spočitavali mu, korili ga, pače nije manjkalo ni batina. No sve zaludu, Ajak ostade čvrst i postojan. Dvojica njegove polubraće, osobito zagriženi i krvni neprijatelji stranaca, češće bi ga otjerali od misije kući, a on bi dao prvom zgodom vatru tabanima i vratio se misionaru. Pače noću bi mu svezali noge, da ne pobjegne; no njegova željezna volja nije se dala sapeti, pregrizao bi zubima užeta i unatoč tmini i divljim zvierima, što se okolo skitale, pobjegao bi Ajak i sutra osvanuo kod misionara. Konačno pobiedi ipak Ajakova postojanost, i njegovi ga pustiše na miru, te je odsele smio prebivati stalno u misiji. Tu je dobivao vjersku pouku

skupa sa Njikangom, sinom kralja Yor (Jor), koji je poginuo u boju sa dervišima (Mahdistima) kod Kodoka (Faroda). Ajak se ozbiljno latio posla i liepo napredovao, a češće je molio za sv. krštenje.

No neprijatelj nije mirovao te je i dalje laskao njegovoj oholosti. Rođaci i prijatelji pokušaše sve, da mu oslabe revnost. I doista Ajak je bivao sve slabiji i slabiji, sve je nemarnije obavljao svoje molitve i druga dobra djela, dok jednog dana ne okrene misiji leđa. Vrati se u selo među drugove. Ajak je bio u najpogibeljnijim mladenačkim godinama i pusti uzde neurednim sklonostima.

Međutim uzraste Ajak do čvrsta i stasita momka, uzto je znao vrlo vješto baratati kopljem i palicom, bio majstor u mačevanju i šilučkom plesanju — što su glavne vrline svakog šilučkog mladića.

No ipak se Ajak nije osjećao sretnim, savjest mu neprestano spočitavala nevjeru, dobri Pastir sliedio je zalutalu ovčicu, da je dovede k izvoru milosti.

Za suhe godišnje dobe t. j. zimi, od mjeseca studenoga do svibnja, kad se trava oko selâ posuši, tjeraju Šiluci na pašu stoku na jedan od mnogobrojnih nilskih otoka, gdje ima vrlo dobre paše. Sa stokom idu iz sela gotovo svi dječaci i mnogo momaka, da pripaze na blago. Tamo se živi veselo: igra se, mačuje, riba se lovi, jer Nil obiluje ribom; dok s druge strane Nila idu u lov na zvieri; to su najljepši dani za šilučku mladež. Ni naš Ajak nije prezirao ovaj način života.

Spas od očite smrti

Bilo to jedne ožujske večeri god. 1908. Prelazio Ajak rieku s nekoliko drugova na jednom »abobo« malom splavu, što je bio načinjen iz drveta ambaš (herminiera elaphroxilon). Izpočetka vožnja išla gladko, no najedanput opaziše snažna krokodila, kako juri prema splavu. U tren oka Ajakovi drugovi skočiše u vodu, da se spase. (Šiluci su izvrstni plivači — plivaju kao ribe).

Ajak nije pravo ni uočio pogibli, kad osjeti, da mu je koljeno zapalo u ralje strašne nemani. Krokodil bješe zgrabio čeljustima i čamac i koljeno.

»U ovom užasnom času,« veli Ajak, »napravio sam znak sv. križa i preporučio sam se Anđelu Čuvaru, jer sam se u taj čas sjetio, kako nam je abuna (otac t. j. misionar) često preporučivao, da se u pogibli prekrižimo.«

U isti čas čamac se prevrnu, i Ajak najedanput osjeti, da je koljeno slobodno. Krokodil je međutim još uviek držao u ustima splav. Ajak sretno dopliva na obalu, gdje su ga drugovi sa zebnjom u srdcu čekali. No jedva je došao, sruši se onesviešten na zemlju radi velikog gubitka krvi. Međutim drugovi misleći da je izgubljen, digoše na noge susjedno selo. Mlado i staro, mužko i žensko dotrča na mjesto, gdje se nesreća dogodila. No kolikog li začuđenja, kad vidješe, da je žrtva izmakla krokodilovu zubu. »Ah jwoge tarr — ah njegov je jwoge biel« t. j. on ima dobrog duha čuvara, koji ga je izbavio, govorili su ljudi.

Međutim je došao i Ajak k sviesti i prva mu je rieč bila: »Odnesite me ocu misionaru!« Drugovi ni da čuju o tom, već ga odnieše u selo kući. No Ajak nije popuštao, već posla potajno nekog dječaka misionaru

NAŠA MISIJA U BENGALIJI živi i radi nesmetano dalje. Ne zaboravite naše misije, jer Bog računa i na Vašu pomoć

s porukom, da mu dovede magarca i preveze ga na misijsku postaju. Misionar dođe, njegovi popustiše, i Ajak je bio ponovno kod misionara.

Bio je kao preporođen. Nije to bio više onaj oholi i ponosni šilučki momak. Postao je ponizni, podložni učenik Kristov. Bio je uvjeren, da ga je sam Bog, koga bješe u nevolji zazvao, izbavio na čudesan način iz strašne pogibli tjelesne i duševne. »Jer nisam bio,« veli još i danas često puta, »nisam bio još pokršten... i možda bi sada bio već u paklu!...«

Četiri je mjeseca ležao s težke rane. Vrlo je revno učio napamet molitve i katehizam. Nije koristio sav trud ni varke njegovih rođaka i znanaca, koji su ga htjeli odmamiti kući; nije htio o tom da čuje. Jedino za čim je čeznuo, bio je sv. krst.

Sv. krštenje

Bližao se Uzkrs 1910., dan određen za sv. krštenje. Dva dana prije, na Veliki petak, posla mu Gospodin težku kušnju. Toga dana bi pokopan njegov dragi otac; no punilo ga to velikom radošću, kad je vidio, da je otac na samrti mogao biti pokršten. S dubokom niemom boli prisustvovao je pogrebu, a potom se vratio odmah k misionaru, da se pripravi na krštenje. Napokon na Uzkrs g. 1910. izpuni se goruća njegova želja, bi pokršten i dobi na krštenju ime Simon.

Simon je bio dobar kršćanin, duboko uvjeren i prožet kršćanskim istinama i vjeran svojim dužnostima. Ali Gospodin je imao za nj u pripravi mnogi težki križ.

Simon je već bio ušao u muževnu dobu pa je pomišljao na ženidbu. No pošto još nije bilo pokrštenih djevojaka, zaruči se i oženi nakon

potrebnih dobivenih dispenza (oprosta) s jednom čestitom i krepkom poganskom djevojkom.

Jednog je dana mladi par u polju čupao travu iz žita sa »kverom« t. j. kao ruka širokim željezom na kratkom držku, kojim bi Šiluci čučeći na zemlji čistili svoja polja. Toga dana bijaše povlažno, i zemlja se liepila za željezo. Simon dobaci ženi svoj kver i reče: »Daj ostruži malo moj kver svojim!« Na nesreću kliznu se kver po vlažnoj zemlji i rani ženu na koljenu. Bila je to tek mala ogreblina, da nije bila vriedna, da se čovjek radi toga uzrujava.

No često je malenkost dosta — i eto velike nesreće. Tako je bilo i ovdje. Mala se rana upali, noga oteče i postajaše sve deblja i deblja. Sva sredstva i trud ostadoše bez uspjeha. Noga je bivala gora. Napokon prenesoše ženu k misijskoj postaji i predadoše njezi častnih sestara. Ove nisu žalile truda i učinile su sve, da spase sirotu ženu od sigurne smrti. Ali noge nisu više mogli spasiti. Od koljena do tabana izgledala je kao vreća puna gnoja i truleži, gdje si god malo pritisnuo, sa svih je strana izlazio gnoj. Ipak malo pomalo poče rana zacjeljivati, ali koljeno ostade nepomično i ukočeno. Kako strašna nesreća za mladog Simona! Njegova će mlada supruga ostati zauviek nesposobna za svaki ozbiljan rad. Mnogi su mu svjetovali i nagonili ga, da uzme drugu ženu, kao što je to običaj kod Šiluka. Ali on ni da čuje: »Nipošto, ja sam kršćanin i ona je moja žena i gotova stvar. Ako je dragi Bog pripustio ovu nesreću, dobro; on može učiniti, što hoće i nitko ga ne smije pitati: zašto?«

Ponio se viteški

Nego našem je Simonu trebalo proturiti još težu kušnju. Vrieme je odmicalo i odmicalo i nije dobivao djece. To je najveća bol i nesreća za mladi šilučki par, kad nemaju djece. U tom slučaju imaju množtvo različitih žrtava i čarolija i obreda, da postignu, što žele. Rođaci i znanci saletješe sa svih strana Simona, da okuša sve ove čarolije. Naravno, u pozadini su bili vračari i podbadali, jer je to bila za njih liepa zgoda mastne zarade. Ta vrač ne čini ništa, a da nije mastno plaćen. Obično dobije ovcu ili čak vola. Sve zabadanje ostade bez koristi; naš Simon ostade čvrst i postojan.

»Sve dolazi,« govorio je, »od Gospodina Boga, on je koji daruje djecu. Ako mi ih dade, dobro, a ako ne, i onda dobro, on može učiniti, kako hoće, ta on zna dobro, što radi.« Morao je izdržati pravo progonstvo od svojih domaćih. Jedanput ga udari seoski poglavica po glavi tako jako, da i danas nosi trag.

Pa i sama njegova žena, poganka, predbacivala mu, da ništa ne čini, a on bi odgovorio: »Ti možeš učiniti, što hoćeš, ali ja ne ću ništa, jer sve ove čarolije nisu drugo do izpraznih ludorija.« Ove kušnje potrajaše 10 godina, i Simon ih je sve snosio heroičkom (junačkom) strpljivošću i postojanošću, kakvu ćeš često i u kršćanskim krajevima zaludu tražiti; on se držao nepokolebljivo svojih vjerskih načela: Sve dolazi od Boga.

No kolikog li iznenađenja, kad jednog dana sav sretan i uzhićen dođe na misijsku postaju kličući izdaleka: »Otče, moja mi supruga darovala kćerkicu!« Tko sretniji od Simona! Mala je bila doskora krštena i dobi ime Marietta — Marica. Iza ovog radostnog događaja preokrenula se

njegova žena. Dosad nije htjela ni da čuje što o kršćanstvu. »Ali sada vidim,« reče, »da sve dolazi od dragoga Boga, i ja želim da postanem kršćanka.«

Malo kasnije za suhe godišnje dobe, zimi, dođe i ona sa svojom bebicom k misijskoj postaji. Proboravila je ovdje nekoliko mjeseci i bila poučena u vjeri. Pokazala je izvanredno razumievanje i oštroumlje, što se ne događa baš često kod šilučkih žena, a pokazivala je i veliku revnost te je stoga mogla naskoro biti krštena. Ako jednoć dođete u Lul u crkvu, neriedko ćete vidjeti, kako pred pričestnom klupom čvrsto stoji velika jaka žena i prima stojećke sv. pričest, a onda se duboko nakloni i ode na svoje mjesto. To je Elizabeta, supruga Simona Ajaka. Radi ukočenog koljena ne može pokleknuti.

Kuća puna sakatih

Da bude blizu crkve, preselio se prije tri godine Simon sa cielom obitelji k misijskoj postaji.

Pa i ove godine pohodio ga dragi Bog težkom bolešću. Ciele mjesece nije Simon mogao da ostavi svoje kolibe i to baš u doba, kad se ovdje usjevi siju. A pošto ni njegova žena radi svoje ukočene noge nije mogla da obavlja poljodjelskih poslova, to je Simon ostao bez žita, bez svagdanjeg kruha. Ali naš se Simon ne tuži. On je miran, veseo, često se sladko nasmije i kaže: »Moja je kuća puna sakatih i nemoćnih.« Jer i njegova starica majka, koja još živi, posve je sakatih nogu. Ima više od 20 godina, što se ta siromašna žena nije uzpravila na noge, već puže na rukama po kolibi i dvorištu i puši zadovoljno lulicu, i dadeš li joj šaku duhana, nije nitko sretniji od nje. Jedino mala Marietta skakuće veselo tamo amo.

Sada sam uzeo našeg Simona sebi za vratara, jer tu uviek ima sitnih posala, koje je kadar obavljati, jer je za teže i napornije poslove još uviek preslab. Tako sebi može zaslužiti nekoliko piastera i kupiti žita.

Rado govori o vjerskim stvarima i doista često se čovjek mora diviti, kad ga čuje, kako govori o putovima Providnosti Božje. Neriedko sam iznenađen, kad vidim, kako je njegov duh duboko prožet ovim istinama, a da nije čitao velikih mističkih djela. Pred par dana dođe govor na Adama i Evu. Što bi bilo, da Adam i Eva u raju zemaljskom nisu sagriešili ?... Najedanput me Simon ozbiljno pogleda i reče: »U tom slučaju ne bismo imali sv. pričesti, u kojoj bismo mogli primati u se dragog Spasitelja...« i zaklima lagano glavom i reče: »Ne, ipak bi to šteta bila!« (naime ostati bez sv. pričesti).

Duh duše kamo hoće — i doista među ovim siromašnim Crncima ima Duh Sveti svojih izabranih duša.

»Mi smo na putovanju u vječnost,« običaje naš Simon reći, »mi smo na putovanju, ali samo da ne bismo promašili puta!«

MISIJSKE NAKANE:

- OŽUJAK: **Za katoličku mladež, razasijanu među poganima.**
- TRAVANJ: **Da katolička mladež osvoji za Krista svoje pog. drugove.**
- SVIBANJ: **Da duh Kat. akcije prožme mladež u misijskim zemljama.**

VJERA I PRAZNOVJERJE INDIJACA

Veliki dio indijskoga pučanstva, po prilici 80 %, ostaje vjeran stanovitim običajima, koji površno gledani izgledaju praznovjerni, ali zapravo su higienski i koristni. Ima opet običaja, što izgledaju higienski, a zapravo su praznovjerni.

One, koji jedu govedsko meso, izobćuje kasta. Ovo nije zapravo radi praznovjerja već radi očuvanja stoke, koja je za obrađivanje polja i mljekarstvo tako koristna. Da je dopušteno jesti govedsko meso, već bi u Indiji bilo nestalo goveda, jer je život Indijca ugrožen dugim sušama i glađu. Ovome ekonomskom razlogu pridružuje se i higienski. Govedina grije krv, pa bi u ovim krajevima tropske klime mogle nastati mnoge težke bolesti.

Zapadnjak se čudi, da Indijac popođuje svoje stanove kravljim gnojem. Međutim laboratorijska iztraživanja pokazuju, da kravlji gnoj razkužuje, jer ubija bakterije i mikrobe. A Indija je zemlja, gdje često nastaju epidemije.

Indijci upotrebljavaju vrlo mnogo vodu rieke Ganges, jer drže da je u njoj čudotvorna moć. Učenjaci su doista ustanovili, da ta voda sadrži neke ljekovite tvari te da je ne samo pitka nego i ljekovita. Voda rieke Jumna sadrži mnogo mikroba, ali gdje se ta rieka slije u rieku Ganges, uništuju se ove klice. Običaj, da Indijci peru zemlju, gdje će jesti, Gangesovom vodom, izgleda kao desinfekciono, razkužujuće sredstvo, a ne praznovjerje. Njihova vjera daje tome neku nadnaravnu krepost.

ONI TRPE MNOGO VIŠE...

o. Timotej, Pasionista

Jednoga dana dotrča mi sav zadihan mali pokršteni dječačić i reče: »Otče... Brzo... Dođi brzo... Oni umiru!«

Pođoh odmah s dječakom, koji me dovede u jednu siromašnu kolibicu.

Dok živim, ne ću zaboraviti, što sam tu vidio. Izpruženi na zemlji ležahu otac, majka i sedmoro djece. Očekivahu smrt izcrpljeni gladom i bolešću.

Pokrstio sam roditelje i djecu. Majka i dvoje djece umrli su još iste noći. Par sati poslije smrti majke umro je i otac. Iza dva dana umrlo je još troje bolestne djece. Dvoje preostale sirotčadi primismo u našu misiju.

Nalazimo se u vrlo težkom položaju. Svakog nam dana dolaze — koji još mogu hodati — izgladnjeli biednici i mole, da im što udielimo, a mi im ne možemo pomoći, kad ni sami više ništa nemamo. Bieda je tako velika, da roditelji prodaju djecu po 50 do 100 Kuna.

Težko je podnositi dugotrajnu bolest, no još je teže polagano ali sigurno umiranje od gladi. Pa i smrt se još podnosi dosta lako, gdje ima vjere u vječni život — ali naši pogani toga još nemaju. Molite za njih, da im sine što prije spas iz krutih poganskih okova.

NAŠA MISIJA BENGALIJA: Sredinom lipnja započimlju padati tropske kiše — tada tek može seljak početi orati svoje njive, koje su prije toga suhe i tvrde kao kamen, jer osam mjeseci prije lipnja nema nikad kiše

U ZAPADNOJ BENGALIJI

Prvi petak u mjesecu posvećen je i na našoj središnjoj postaji u Chota-Nagpuru Božanskom Srdcu Isusovom.

Velika je pobožnost, koju izkazuju naši obraćenici prema Božanskom Srdcu. Uoči prvoga petka vidi se na putićima i stazama džungle, kako pokršteni urođenici žure prema postaji. Obično nose nešto riže i vuneni pokrivač. Imade ih dosta, koji su oboružani i toljagom, da se mogu obraniti od nenadanog napadaja, koji nije u džungli nikakva riedkost.

Kad umorni putnici stignu do misijske postaje, prvo im je, da se poklone Spasitelju u Presv. oltarskom sakramentu. Preostalo vrieme izkoriste pripravljajući se na svetu izpovied, i jedan se dio izpovjedio uveče. Poslije skromne večerice raziđu se na počinak. Može ih se vidjeti izpružene na pokrivačima izpod mangovih stabala, u verandi od kapele, pokraj kojega zida i konačno posvuda, gdje se može naći prikladan kutić barem djelomično zaštićen.

Ranim jutrom okružene su izpovjedaonice onima, koji se nisu mogli izpovjediti uveče, dok ostali vjernici sakupljeni u kapeli mole prije svete Mise jutarnje molitve izgovarajući rieči složno, otegnutim pjevajućim glasom.

Pod svetom Misom pristupa k stolu Gospodnjem većina nazočnih kršćana. Na licu im se može razabrati veselje i nutarnje zadovoljstvo, što će za koji čas primiti Božanskog Gosta i s njim se sjediniti. Mogli bi poslužiti kao uzor i našim kršćanima, koji ne umiju procieniti, kolika je vriednost valjane svete Pričesti.

Kadkada je kapela pretiesna za sve nazočne vjernike, i jedan dio kleči pred vratima, odakle prate obrede svete žrtve.

Udostojao se dobri Učitelj blagosloviti plemenitu gorljivost obraćenika te ih ojačati u uztrajnoj ljubavi prema svojemu Božanskom Srdcu, kojemu pružaju tako liepe dokaze odanosti.

TAJNE GRADA PALAHORA

Tamna još vladaše noć, kad je mala četa ostavljala selo. Htjedoše na svaki način stići do hrama još prije svanuća. Dobri ih seljani izpratiše klikćući i pozdravljajući sve do džungle.

Džunglom putovahu nesmetano, ta predvodio je Pafani, on, koji vlada džunglom i zvierima. Opreznost ih opominjaše, da se ne približuju hramskim ruševinama, zato ih obađu držeći se šume. Unaokolo stršile su divlje stiene, izpod kojih je u vratolomnim dubinama šumila bučna rieka Kopiar. Izgorjela trava i kržljavo grmlje zaogrnulo je taj okoliš u još veću pustoš.

»Ovdje ćemo stati,« reče Petar. »Imamo još dobar sat do zore pa možemo pomalo izvidjeti kraj.«

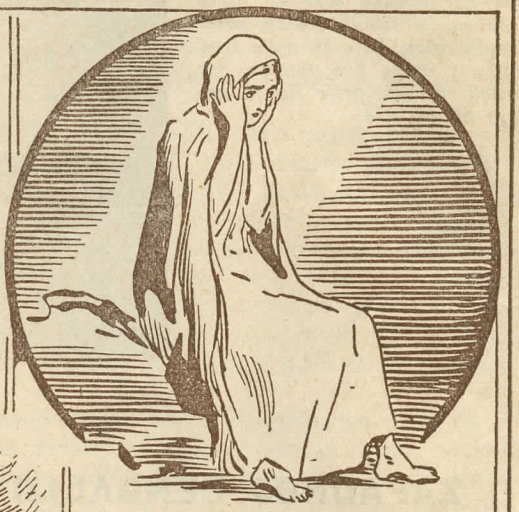

Međutim je Marija čamila u podzemnoj tamnici i čekala u najvećem strahu na svoje smaknuće. Uvijena u svoj ogrtač, sjedeći na vlažnoj pećini uhvatila se objem rukama za glavu i mislila... namrštila kadkada obrve, kao da se sjeća nečeg zamršena...

Doista, Marija se sjećala!... Iz palače u Palahoru izagna je veliko duševno uzbuđenje i kao da joj je to kidalo veo, koji joj zamračivaše duh. Pred njezinim očima uzkrsnu sva njezina djetinja prošlost obasjana srećom. Naskoro joj potekoše suze niz izpaćeno lice i ona bolno zavapi:

»Otče! Majko!«

U taj čas škrinu zavornica na vratima njezine samice. Na ulazu se ukaza odurna glava čupave kose, i koštana ruka gurnu joj podom glinenu zdjelu s nešto riže.

»Zar nam ne ćeš reći, tko si!« riknu ta prikaza na Mariju.

Ona ne odgovori.. Fakir pristupi razjaren bliže.

III. Tajanstvena Marija 2 - Zarobljenica

»Lice tvoje naliči licima Evropljana, a odielo ti je indijsko. Ako si našeg plemena, pokloni se božici Kali, i mi ćemo te poštedjeti.« Marija ga omjeri šuteći neizkazanim prezirom.

»Dakle ćeš umrieti!« zaurliče fakir, izađe, zalupi vratima i udari zavornicu preko njih.

Jadno diete! Dnevice joj dolazi ta grdoba i stavlja ista pitanja, ali tako biesan još ne bijaše nikada. To je znak, da će je sliedeće noći žrtvovati. I ona proplaka cielu noć moleći se Bogu...

Poče svitati. Tračak svietla prodire već k njoj u podzemnu tamnicu. Ona se raduje svietlu, ali drhće pred sliedećom noći, jer je čeka smrt.

Naskoro nesta utješnog tračka svietla, i ona bolno zavapi:

»O svietlo nebo, zašto se prekrivaš tamnim oblacima? Zar plačeš sa mnom, što će me ove noći nesmiljeno zaklati...?...

»Marijo!« zovnu je neki tihi glas...

Ona se lecnu, zadrhće:

»Zar me nije netko zovnuo?... Marijo!... Ali to nije ime, kojim su me zvali nekoć moj otac, moja majka... Tko me je nazivao tim imenom?...«

I opet se začu tihi zov: »Marijo!«

Ona prieđe grozničavo rukom preko čela nastojeći da se dosjeti... i poleti prema otvoru pećine.

Ne, nije se nebo naoblačilo već se vani miče neko tamno tielo i zasjenjuje... Ona ga je prepoznala. Njegovo je lice krvarilo izranjeno od trnovitih povijuša... ljulja se na ljestvama od užeta nad ponorom... došao je po nju, da je spasi...

»Marijo, čujete li me?« pita Petar.

»Vi... prijatelju!« odvrati Marija.

TAJNE GRADA PALAHORA

Ona je drhtala. S njezinih mladih usana, koje ne htjedoše okusiti smrti, vinu se bolni vapaj:

»Prijatelju, spasite me! Oni hoće da umrem!«

»Marijo, došao sam, da vas spasim,« odvrati Petar. »Strpite se do navečer, jer prieti opasnost, da nas fakiri danju odkriju.«

»Zar moram još jedan cieli dan ostati u toj strašnoj tamnici?« uzdahnu Marija.

»Mislite li, da je vaš život kroz dan ugrožen?« upita Petar.

»Nije, oni žrtvuju ljude samo noću. Noću su odveli odavle dvie hindu djevojke, noću su odveli također i jednu malu Evropljanku, koja bijaše sa mnom . . .«

»Marijo, ona živi . . . Ona je spašena i odkrila nam je, da se vi ovdje nalazite. Nu recite mi, jeste li i vi Evropljanka!«

»Ne znam,« reče ona žalostno. »Mnogo sam prepatila pa se ničega jasno ne sjećam.«

Ona drhtaše jače.

»Marijo, budite odvažni, mi ćemo vas osloboditi, mi ćemo vas izliečiti od vaših duševnih patnji. Preporučite se Bogu! Ali sad moram otići, zora sviće! Ostajte s Bogom!«

Kad se Petar uzpeo po ljestvama, izpripovjedi sve svojim prijateljima, a osobito radosnu pojavu, da Marija misli, da govori, da se sjeća . . .

Dan bijaše svima silno dug, a najviše Petru. Kad se sunce bližilo zapadu, razaslali su oboružane uhode, da dojave svaku sumnjivu kretnju fakira. Petar zatače još samokres za pojas, uze o rame i trnokop, kojim će proširiti pukotinu stiene, i povorka krenu šuljajući se oprezno do zlokobnih stiena.

Nebo se zavilo u tmaste oblake, kad je Petar silazio po ljestvama od užeta u po-

nor. Marija ga već nemirno čekaše. Lice joj zasja od silne radosti, kad vidje, da je došao. Petar je zamoli, da se nešto udalji, dok ne proširi trnokopom otvor stiene. Udarac za udarcem ozvanjaše, a Marija je strepila, da ne će možda ti udarci upozoriti njene krvnike.

Ne boj se, Marijo! Krvnici tvoji viečaju daleko od tvoje samice u dubinama hram-

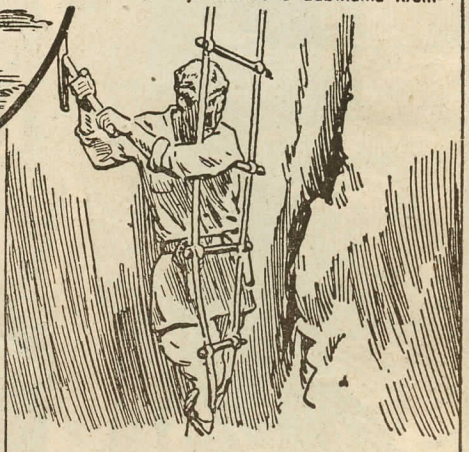

skih razvalina i zaključuju tvoju smrt. Do njih ne dopiru zvukovi, ti udarci navješćuju samo tvoje oslobođenje!

Marija se molila žarko Bogu . . .

Iza težka i grozničava napora uspije Petru razvaliti pećinu u toliko, da se vitka Marija mogla provući. Primakne joj ljestve od užeta . . . Marija se za njih prihvaća . . . ona se već provlači . . . hvata se grčevito za priečke . . . i penje. Ljestve se nad ponorom ljuljaju.

III. Tajanstvena Marija 3 - Nad ponorom

kao vitka grana. Mariju hvata vrtoglavica, gubi snagu, sviest i kriknu:

»Ja padam! Padam!«

Petar odbaci trnokop u ponor, obuhvati brzo djevojku, a ona klonu onesviještena. Hladan vjetar strujaše iz ponora, a Petra oblievaše još hladniji znoj. Jednom se rukom drži za ljestve, dok drugom drži onesviještenu Mariju i... ne može napried.

Gore očekuju zabrinuto dr Halek i Patani. Nit čuju više udaraca trnokopa, nit osjećaju, da bi se tko penjao ljestvama. Što se dogodilo? Patani polegne zemljom, da prisluškuje, ali ni glasa čuti nije... gleda u ponor, ali gusta tama prikriva tajnu...

Zaral se odluči i htjede upravo saći po ljestvama, kad osjeti, da se ljestve pomalo miču. Nešto se polagano penje... a na pećini gore priguše tri čovjeka svoje poklike radosti, kad ugledaše Petra .. Uz nečuveni napor i mornarsku vještinu zaskakuje se desnicom od priečke do priečke ljestava, dok ljevicom drži onesviještenu Mariju.

Uhvatiše brzo Mariju, i kad izvukoše Petra, spusti se on do Marije uništen, slomljen od nadčovječna napora...

RADE NEUMORNO

i javljaju se:

Hrv. Leskovac 22. I. 1943.

Nakon dužeg vremena evo nas opet k Vama, prečastni otče, s malim darom za naše drage crnce. Sigurno ste mislili, da nas nema više na Leskovcu, ali eto još nismo zaboravili naših dragih misionara i crnčića u dalekoj Bengaliji.

Šaljemo Vam 400 Kn za tri dječaka i jednu djevojčicu. Za jednog dječaka sabrali su I. i II. razred i žele, da se krsti na ime Nikola. Za ostalu trojicu sakupio je III. i IV. razred. Djevojčicu poklonili smo častnoj sestri za imendan i želimo ime Irmgarda. Ostala dva na ime Petar i Pavao.

Mi se puno molimo, da nam dragi Bog po Majci Božjoj udieli tako težko očekivani mir.

Molimo, da nas se sjetite kod sv. Mise i ostajemo Vaši zahvalni

Mali misionari iz Leskovca

Opazka uredničtva: Od ovih Malih misionara primismo Zlatni listić za studeni i prosinac 1942. ovim blagom:

Sv. Pričesti 791; duh. sv. Prič. 114.504; sv. Misa 674; otajstv. pohoda 2081; sv. Krunica 671; raznih molitava 46.041; strel. molitvica 261.246; dobrih djela 1.137; žrtvica 1.229.

Vidi se, da ovi Mali misionari doista žive i rade za misije. Neka ih blagoslovi dragi Isus!

DAROVALI ZA MISIJE OD MJESECA SIEČNJA DO TRAVNJA 1943.

ZA BOŠONTI:

Hrvatski Karlovci: Milena Dukanović, Holovka Stevo, Agica Vragolović, Zvonko Benišek, Saša Frlan, Ljerka Nimrichter, Nada Harasti, Lucija Klobučar, Anica Žanić, Vera Menđan, Marko Bako i Drago Benišek Kuna 100.- — za krštenje na ime Cecilija. — **Zagreb:** Borović Đurđica Kuna 100.- za krštenje na ime Đurđica. — Čč. ss. Služavke M. Isusa, Trnje Kuna 200.- za krštenje na ime Josip i Terezija. — Deković Ivica i Anzelma Kuna 200.- za krštenje na ime Franjo i Božica. — M. V. Kuna 200.- za krštenje na ime Irena. — **Rečica:** Zeman Antun Kuna 100.- za krštenje na ime Antun. — **Potok:** Iverović Štefanija Kuna 300.- — N. I. Kuna 1.000.- — **Požega:** Kralj Krunoslav Kuna 100.- za krštenje na ime Ignacije. — **Velika Gorica:** N. N. Kuna 1.000.- za krštenje na imena: Lucijan, Vincencij, Antun, Dominik, Matej, Franjo, Margareta, Elizabeta, Jeronim i Rozalija. — **Sarajevo:** Kuhtić Ana Kuna 500.- za krštenje 5-ero poganske djece na ime Zora. — **Zagreb:** N. N. Kuna 100.- za krštenje na ime Terezija. — Učenice žen. realn. gimn. SS. Milosrdnica IV. b razr. za krštenje na ime Vera 100.- Kn. — I. d. razr. za 2 krštenja na ime Josip 200.- Kn. — Feigelstock Zdravka za krštenje na ime Josip 100.- Kn. — Pavlin Josipa za krštenje na ime Josipa Ana 100.- Kn. — Hrbuk Blanka za krštenje na ime Blanka 100.- Kn. — Učenice žen. realn. gimn. SS. Milosrdnica III. b razr. za krštenja na ime Marija i Franjo Sal. 200.- Kn.

ZA BENGALSKU MISIJU:

Pitomača: B. K. Kuna 300.- Drvar Ivka Kuna 100.- Slav. Kobaš: Ana Kolunžić i Terezija Knežević sabrale Kuna 2.500.- **Sarajevo:** S. S. Kuna 1050.-

ZA CRKVICU SV. TEREZIJE:

Stenjevac: Firis Paula Kuna 500.-

Zahvaljujemo od svega srdca!